

DÉU ÉS LA VIDA I LA LLUM DELS HOMES

per CATALINA TERRATS I OLIVER, osb

Avui tenim l'oportunitat de posar-nos davant d'aquest MISTERI, amb majúscula, que en diem L'ENCARNACIÓ, a partir del pròleg de l'Evangeli de Joan, que al llarg d'aquest temps de Nadal hem anat escoltant, meditant, fent nostre. És un text mes per contemplar en silenci que per comentar, però intentarem entrar una mica mes en la seva profunditat. Sant Ireneu, en el segle III va gosar dir: «Déu s'ha fet home és perquè l'home arribi a ser Déu».

Déu, que existeix abans que tot, per la seva Paraula va crear el món, necessitava un interlocutor, perquè la Paraula existeix per comunicar-se. Per això Déu, que ningú no ha vist mai, que és mes enllà de tot, ha entrat a formar part de la història humana. Ell havia creat el món amb aquesta finalitat, i el seu desig es va fer realitat en la seva Encarnació. Encarnant-se, és a dir, prenent la nostra condició humana, Déu s'ha donat del tot a través del seu Fill, Jesús, que ha vingut a revelar-nos qui és: és PARE, el seu Pare i el nostre Pare. Un Pare que estima entranyablement tot el que ha creat. Jesús és la manifestació del Pare, la seva paraula definitiva. A través de Jesús Déu ens diu: Us estimo! t'estimo!, i ens ha estimat fins a donar la seva pròpia vida. Aquest misteri no el podem entendre per la raó, l'hem de creure, l'hem d'experimentar amb el cor, l'hem d'agrair, l'hem d'adorar en silenci.

Hi ha un principi sense principi i nosaltres venim d'aquest principi diví que hi ha en totes les coses. Joan, en el pròleg, ens remet als inicis, al projecte de Déu des del principi. Déu amb la seva Paraula va crear el món i, a través de la creació, va entrar en la història i la va assumir fins a les últimes conseqüències. La creació no és un fet estàtic, és un dinamisme, una evolució. Déu dona vida i manté la vida, crea i recrea a cada instant. Si deixés de crear, deixaríem d'existir. Nosaltres estem immersos en aquest dinamisme de la creació i de la història.

Aquesta vida de Déu és la llum dels homes, és la llum que dona vida a tot el que existeix, això ressona en tot l'Evangeli de Joan. Jesús es manifesta com la llum del món i identifica la llum amb la vida: «qui em segueix tindrà la llum de la vida», dirà. Una llum que és mes forta que el mal, que Joan anomena tenebra, i que hem de reconèixer que també portem dins nostre, que ens debatem entre aquestes dues forces: la llum i la fosca, el bé i el mal, la vida i la mort..., però la llum de Déu és més forta, més potent, i venç la tenebra, la mort. La llum, encara que estigui entre tenebres s'obre camí, com el sol, que cada matí venç la fosca de la nit. El projecte de Déu és il·luminar, és donar vida a tots els homes, creients i no creients, els de l'Església i els de fora.

Déu ara és present en el món a través de la Paraula encarnada que és Jesús el seu Fill, i ha donat als qui l'acullen, als qui el volen seguir, el poder de FER-SE fills de Déu com Ell. Nosaltres ens anem fent fills de Déu. No és que tothom no sigui fill de Déu, però qui creu, qui opta per seguir-lo es fa, conscientment, fill de Déu, deixeble i germà de Jesús. Prendre consciència que ara ja participem de la seva vida, que en Jesús ens ho ha donat tot, d'aquest admirable intercanvi; que Déu assumeixi els límits de la nostra humanitat perquè nosaltres participem de la seva divinitat, del que som i del que estem destinats a ser, de la transformació del nostre ésser, és un procés llarg que dura tota la vida. Només Ell ho fa possible. D'Ell rebem constantment els seus dons.

«Estimats, ara som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat allò que serem. Sabem que, quan es manifestarà, serem semblants a Ell perquè el veurem tal com és» (1Jn 3,2).